

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
На делу...

(13)

Видео је себе како се гура кроз публику, како излази на ринг, како навлачи рукавице. Сlike су биле толико јасне као да има пред собом биоскопско платно. Његов противник стајао је у углу, окренут леђима. У том је одјекнуо гонг. Противник се окренуо стреловито, тако брзо да није могао да му сагледа лице. Као да је од гуме, одвојио се од пода, пролетео је кроз ваздух у дугом скоку и бацио се на њега. Видео је себе како пада, како лежи непомично на поду и гледа нетремице у судију, који му стоји над главом и лагано броји. Гледа га а не устаје, иако је потпуно свестан, иако га ништа не боли, иако јасно разабире сваку ствар око себе.

– Но, Мишел како је?

Тргуо се и слике је нестало. Протрљао је рукама очи и угледао насмејано лице Гастоново које се нагнуло над њим. Превукао је руком преко чела и усправио се. Сео је на сто за масажу, спустио ноге да му висе и загледао се у под. Малопре, је дакле, будан сањао.

Гастон је сео поред њега и причао:

– Променили су нам противника. Није више Анри него Риан. Али то не игра никакву улогу. Финтираћете левом стално и држаћете га на отстојању. Ни за живу главу да га нисте пустили да приђе ближе. Он ће покушати да вам наметне клинч, али ви бежите из клинча што брже можете. У борби изблиза Риан је ђаволски опасан. Ту је прави мајстор. Зато радите само левом, не дајте му да приђе и гађајте га десним директом у браду. Ако издржи ове ударце пустите га да навали и када јурне направите корак у страну и удрите га кратким аперкатима. То неће моћи да издржи. Риан и не сања да ће један почетник применити овај трик и пашће у клопку. Јесмо ли се, дакле, споразумели?

Милош је климнуо главом.

Врата су се отворила и једна чупава глава појавила се за тренутак. Чуо се пискав глас:

– Хеј, момче, на тебе је ред.

Милош се тргнуо и махиално је устао. Стиснуо је зубе и избегавао је да погледа Гастона у лице. Било га је срамота. Осећао је да је узнемирен, да дрхти испод дугачког плавог огртача, да има трему. Уста су му била толико сува да је једва гутао ваздух. Имао је утисак да му грло гори, да му жеравица сажиже непце! Све његове теорије о хладнокрвности расплинуле су се као мехур од сапуна. То је било јаче од њега, снажније од здравих живаца, наметало се као болест, подмукло, увлачећи се у све делове тела, обузимајући га свег.

Изишли су у узан ходник. Из даљине допирала је пригушена ларма. Једна врата су се отворила и указала се нека, група, двојица су придржавали боксера,

који се млитаво обесио око њиховог врата пребацујући им руке преко рамена. Глава му је била немоћно спуштена. Танки млазеви крви сливали су се низ браду и капали на убрус који је обмотао око врата. Био је толико слаб да су га просто носили.

Милош је застао и разрогаченим очима буљио у испребијаног боксера. Гастон га је ухватио за мишицу и снажно повукао. Гурнуо га је у врата. После неколико корака, нађоше се у сали... Жагор се појача. Милош се кретао махи-нално гурајући се крз редове гледалаца, који су се нагињали напред да га виде. Неки запљес-каше. Чуо је како неки промукли глас виче:

– Овај је погрешно адресу ово није филмски атеље, већ боксерски ринг!

Гласан смех пропратио је шалу раздраганог навијача. Милош заиста није личио на боксера са својим правилним, нешто издуженим лицем, на коме није било ни једне огреботине, ни трага од удараца. Он је био леп младић, правилних црта. Кожа му је била скоро нежна, иако нешто опаљена од сунца. Веселе, увек насмејане зенице давале су његовом лицу благ, питом израз, скоро детињаст. Снажна, мало истурена брада, пркосне уснице, високо чело и две три боре давале су међутим, том детињастом лицу енергију и чврсту вољу, одавале су зрелост и испољавале мушкост, која се тако јасно оцртавала на његовом снажном телу, развијеном као у атлете, сразмерно грађеном, исклесаном од самих мишића.

Еластичним скоком Милош је прескочио конопце и нашао се у рингу. Ма да је вежбао код куће како да се понаша, у том тренутку збуњено је погледао око себе. У полутами назирао је многе главе. Неспретно је подигао обе руке увис, саставио их више главе, скупио их у песнице и затресао их. Слаб пљесак одјекнуо је ареном. Запљуснуо га је вал узвика и жагор гледалаца. Збуњен, он је спустио руке и отишао у угао ринга. Иза конопаца очекивао га је Гастон. У том тренутку из дна сале одјекнуо је снажан поклич:

– Држи се, Милошу!

Подигао је зачуђено очи и угледао праву шуму од руку које су се уздизале увис. Нов, снажан поклич из десетине грла проломио се салом:

– Ми-ло-шу!.. Ми-ло-шу!

Познао их је, иако им није видео лица. Били су то његови другови студенти, чланови Српске колоније у Паризу. Дошли су да га поздраве, да навијају за њега, да га бодре. Срце му је радосно закуцало у грудима. Осећао је да више није потпуно сам у тој пространој сали, да има неког ко стрепи за њега, ко верује у њега. Махнуо је рукама својим друговима и сео на столицу. Чуо је како му Гастон шапуће на ухо:

– Не заборавите, чим одјекне гонг испружите леву и држите га на отстојању. Риан је безобразан као пас. Ах, ево га.

Милош је инстинктивно увукао главу међу рамена. Учинило му се као да се кров руши више његове главе. Толико је све праштало око њега. Цела сала се тресла.

Риан је био љубимац Централа, још популарнији од Дијаца. Једва се пробијао кроз гомилу која га је опкољавала и срдечно га тапшала по рамену, вукла за огртач, упућивала му пријатељске речи. Кад се успео на ринг, поздравила га је паклена дрека. Риан, се клањао на све стране, затим је пришао Милошу и пружио му руку. Милош није разумео шта му говори јер је галама била толико јака, да се речи нису чуле чак ни у тако непосредној близини. Риан је отишао у свој угао и завалио се немарно у столицу гледајући околу у публику, која му је још увек пљескала и махала му рукама. Секунданти су за то време изабрали рукавице. Док су му их навлачили Милош је радознано мерио свога противника. Риан је био нешто нижи од њега и био је несразмерно грађен. Горњи део тела му је веома развијен. Грудни широке, испупчене, јаке, рамена чворновата, руке кратке али набрекле од мишића. Ноге су му, међутим, танке и кржљаве, тако да је изгледало као да су залепљене за снажни горњи део тела!

Риан је имао такво лице да није имао потребе да се претставља. Свако је одмах знао да је боксер. То је било лице једног прекаљеног шампиона, који је прошао кроз сито и решето и доживео све што се може доживети на боксерском рингу. Обрва уопште није имао. Место њих стајали су ожиљци, један до другог, широки као печати. Нос му је спљоштен, прилепљен уз кожу, без рскавица, с расцветаним ноздрвама, избушеним на неколико места. Равно као половина расечене лубенице то лице носило је трагове хиљаде удараца, зрачило је искуством стеченим на преко четири стотине професионалних мечева.

Судија их је позвао и они су се сусрели на средини ринга. Милош је осетио судијину руку на својим леђима и једва је разаберао речи од брујања масе која их је опкољавала.

– Борите се по правилима. – говорио је судија, – покуравајте се мојим одлукама кад кажем „Брек!“ раставите се одмах и не приморавајте ме да интервенишем. Опомињем вас да ћу казнити сваки: намеран фаул, сваку грубост...

Судија је затим претставио Риана. Подигао му је десну руку увис и објавио:

– Пол Риан, бивши првак Француске полутешке категорије, седамдесет и девет килограма.

Права бура од одушевљења грмела је у сали.

Узвици се још нису стишали а судија је објавио име другог боксера:

– Мишел Крише, полутешка категорија, седамдесет и девет килограма.

Спонтан пљесак одјекнуо је само у оном делу сале где су се налазили Милошеви пријатељи. Ту и тамо тапшале су нечије руке али је сва пажња још увек била поклоњена Риану, љубимцу публике.

Милош је скинуо огртач и газио по калафониуму у свом углу, мрвећи га стопалама. Његово изванредно развијено тело измамило је узвик дивљења у првим редовима око ринга. Неки дебелко викнуо је својим дубоким басом:

– Само храбро, момче!

Гастон је за то време припремао све што је потребно за време одмора. Руке су му дрхтале, а крупне грашке зноја поигравале по челу. Први пут у свом животу Гастон је био узбуђен. Он, који је умео у свакој ситуацији да сачува хладнокрвност, сада се осећао као малодушни ђак, који не зна лекцију и очекује прекор стророг професора. Покушао је да узме бочицу са амонијаком из ручне апотеке, да би му се нашла при руци, али су му прсти толико дрхтали, да ју је оставио где је стојала јер се уплашио да му не испадне и разбије се!

– Пет стотина франака Риану ако победи!

Гастон се тргнуо као ошинут бичем и брзо је окренуо главу. Угледао је недалеко од ринга Пјера Њушкала. Стајао је наслоњен на стуб, с руком испруженом напред.

– Псето погано! – псовао је Гастон кроз зубе.

Примамљива награда, изречена јасним, јаким гласом, примљена је код гледалаца с бучним одобравањем. Из другог дела сале одјекнуо је нов поклич:

– Ја дајем триста франака Риану, ако успава бебу!

Ха, ха. ха! – трештала је сала.

Један младић прогурао се напред између редова столица, окренуо се публици, подигао је руку у којој је шуштала новчаница и викнуо:

– Хиљаду франака на Мишела Кришеа!... Хајде ко сме!

У сали је завладала потпуна тишина. Понуда је дошла неочекивано и праснула је као бомба. Младић је стајао још увек с руком уздигнутом увис и витлао с новчаницом по ваздуху изазивајући навијаче звонким гласом:

– Зар Риан више нема присталица?.. Ако их има где су?

Гастоново лице озарило се од задовољства. Да му је младић био ближе прискочио би му и пољубио би га! Ова смела понуда загрејала му је срце и повратила му наду. Гастон је нашао опет свој мир и изазивачки је блудео погледом више ускомешалих глава, које су се повијале лево и десно, скупљале у гомилу, раздвајале, окретале се час рингу, час младићу који је нудио опкладу

– Ја дајем хиљаду франака на Риана!

Био је то Пјер Њушкало, који се одвојио од стуба и пришао младићу пружајући му руку у знак склапања опкладе. Одушевљени поклици са свих страна поздравили су Пјера који се важно шепурио и одговарао на многобројне упадице.

Гастон је пратио ту сцену мрким погледом, стежући песнице. Пјерова улога била му је јасна. Он је дошао само зато да онемогући Мишела. Шкргутао је зубима од беса...

– Триста франака Кришеу ако победи!

Дебељко из првог реда надјачао је жагор гомиле својим дубоким басом. Стотине очију задржаше се на њему. Дебељко је, међутим, пријатељски махнуо руком Мишелу и завалио се удобно у фотељу.

Овакве сцене обична су појава у Централу пре сваког меча. Навијачи уживају да награђују боксере који им се свиђају и објављују гласно суму коју поклањају победнику. Што је интересовање веће за један меч, то су овакви поклони многобројнији, а крећу се обично од педесет до хиљаду франака. На тај начин навијачи испољују своје симпатије према појединим боксерима и дају им подстрек да се боре до коначне победе, пожртвовано и истрајно.

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Na delu...

(13)

Video je sebe kako se gura kroz publiku, kako izlazi na ring, kako navlači rukavice. Slike su bile toliko jasne kao da ima pred sobom bioskopsko platno. Njegov protivnik stajao je u uglu, okrenut leđima. U tom je odjeknuo gong. Protivnik se okrenuo strelovito, tako brzo da nije mogao da mu sagleda lice. Kao da je od gume, odvojio se od poda, proleteo je kroz vazduh u dugom skoku i bacio se na njega. Video je sebe kako pada, kako leži nepomično na podu i gleda netremice u sudiju, koji mu stoji nad glavom i lagano broji. Gleda ga a ne ustaje, iako je potpuno svestan, iako ga ništa ne boli, iako jasno razabire svaku stvar oko sebe.

– No, Mišel kako je?

Trgnuo se i slike je nestalo. Protrljao je rukama oči i ugledao nasmejano lice Gastonovo koje se nagnulo nad njim. Prevukao je rukom preko čela i uspravio se. Seo je na sto za masažu, spustio noge da mu vise i zagledao se u pod. Malopre, je dakle, budan sanjao.

Gaston ie seo pored njega i pričao:

– Promenili su nam protivnika. Nije više Anri nego Rian. Ali to ne igra nikakvu ulogu. Fintiraćete levom stalno i držaćete ga na otstojanju. Ni za živu glavu da ga niste pustili da priđe bliže. On će pokušati da vam nametne klinč, ali vi bežite iz klinča što brže možete. U borbi izbliza Rian je đavolski opasan. Tu je pravi majstor. Zato radite samo levom, ne dajte mu da priđe i gađajte ga desnim direktom u bradu. Ako izdrži ove udarce pustite ga da navali i kada jurne napravite korak u stranu i udrite ga kratkim aperkatima. To neće moći da izdrži. Rian i ne sanja da će jedan početnik primeniti ovaj trik i pašće u klopku. Jesmo li se, dakle, sporazumeli?

Miloš je klimnuo glavom.

Vrata su se otvorila i jedna čupava glava pojavila se za trenutak. Čuo se piskav glas:

– Hej, momče, na tebe je red.

Miloš se trgnuo i mahinalno je ustao. Stisnuo je zube i izbegavao je da pogleda Gastona u lice. Bilo ga je sramota. Očećao je da je uznemiren, da drhti ispod dugačkog plavog ogrtača, da ima tremu. Usta su mu bila toliko suva da je jedva gutao vazduh. Imao je utisak da mu grlo gori, da my žeravica sažiže nepce! Sve njegove teorije o hladnokrvnosti rasplinule su se kao mehur od sapuna. To je bilo jače od njega, snažnije od zdravih živaca, nametalo se kao bolest, podmuklo, uvlačeći se u sve delove tela, obuzimajući ga sveg.

Izišli su u uzan hodnik. Iz daljine dopirala je prigušena larma. Jedna vrata su se otvorila i ukazala se neka, grupa, dvojica su pridržavali boksera, koji se mlitavo obesio oko njihovog vrata prebacujući im ruke preko ramena. Glava mu je bila nemoćno spuštena.

Tanki mlazevi krvi slivali su se niz bradu i kapali na ubrus koji je obmotao oko vrata. Bio je toliko slab da su ga prosto nosili.

Miloš je zastao i razrogačenim očima buljio u isprebijanog boksera. Gaston ga je uhvatio za mišicu i snažno povukao. Gurnuo ga je u vrata. Posle nekoliko koraka,

nadoše se u sali... Žagor se pojača. Miloš se kretao mahinalno gurajući se krz redove gledalaca, koji su se naginjali napred daga vide. Neki zapljeskaše. Čuo je kako neki promukli glas viče:

– Ovaj je pogrešio adresu ovo nije filmski atelje, već boksterski ring!

Glasan smeh propratio je šalu razdraganog navijača. Miloš zaista nije ličio na boksera sa svojim pravilnim, nešto izduženim licem, na kome nije bilo ni jedne ogrebotine, ni traga od udaraca. On je bio lep mladić, pravilnih crta. Koža mu je bila

skoro nežna, iako nešto opaljena od sunca. Vesele, uvek nasmejane zenice davale su njegovom licu blag, pitom izraz, skoro detinjast. Snažna, malo isturena brada, prkosne usnice, visoko čelo i dve tri bore davale su međutim, tom detinjastom licu energiju i čvrstu volju, odavale su zrelost i ispoljavale muškost, koja se tako jasno ocrtavala na njegovom snažnom telu, razvijenom kao u atlete, srazmerno građenom, isklesanom od samih mišića.

Elastičnim skokom Miloš je preskočio konopce i našao se u ringu. Ma da je vežbao kod kuće kako da se ponaša, u tom trenutku zbunjeno je pogledao oko sebe. U polutami nazirao je mnoge glave. Nespretno je podigao obe ruke uvis, sastavio ih više glave, skupio ih u pesnice i zatresao ih. Slab pljesak odjeknuo je arenom. Zapljusnuo ga je val uzvika i žagor gledalaca. Zbunjen, on je spustio ruke i otišao u ugao ringa. Iza konopaca očekivao ga je Gaston. U tom trenutku iz dna sale odjeknuo je snažan poklič:

– Drži se, Milošu!

Podigao je začuđeno oči i ugledao pravu šumu od ruku koje su se uzdizale uvis. Nov, snažan poklič iz desetine grla prolomio se salom:

– Mi-lo-šu!.. Mi-lo-šu!

Poznao ih je, iako im nije video lica. Bili su to njegovi drugovi studenti, članovi Srpske kolonije u Parizu. Došli su da ra pozdrave, da navijaju za njega, da ga bodre. Srce mu je radosno zakucalo u grudima. Ocećao je da više nije potpuno sam u toj prostranoj sali, da ima nekog ko strepi za njega, ko veruje u njega. Maxnuo je rukama svojim drugovima i seo na stolicu. Čyo je kako mu Gaston šapuće na uho:

– He zaboravite, čim odjekne gong ispružite levu i držite ga na otstojanju. Rian je bezobrazan kao pas. Ah, evo ga.

Miloš je instinktivno uvukao glavu među ramena. Učinilo mu se kao da se krov ruši više njegove glave. Toliko je sve praštalo oko njega. Cela sala se tresla. Rian je bio ljubimac Centrala, još popularniji od Dijaca. Jedva se probijao kroz gomilu koja ga je opkoljavala i srdačno ga tapšala po ramenu, vukla za ogrtač, upućivala mu prijateljske reči. Kad se uspeo na ring, pozdravila ga je paklena dreka. Rian, se klanjao na sve strane, zatim je prišao Milošu i pružio mu ruku. Miloš nije razumeo šta mu govori jer je galama bila toliko jaka, da se reči nisu čule čak ni u tako neposrednoj blizini.

Rian je otišao u svoj ugao i zavalio se nemarno u stolicu gledajući okolo u publiku, koja mu je još uvek pljeskala i mahala mu rukama. Sekundanti su za to vreme izabrali rukavice. Dok su mu ih navlačili Miloš je radoznalo merio svoga protivnika. Rian je bio nešto niži od njega i bio je nesrazmerno građen. Gornji deo tela mu je veoma razvijen. Grudi široke, ispupčene, jake, ramena čvornovata, ruke kratke ali nabrekle od mišića. Hoge su mu, međutim, tanke i kržljave, tako da je izgledalo kao da su zalepljene za snažni gornji deo tela!

Rian je imao takvo lice da nije imao potrebe da se pretstavlja. Svako je odmah znao da je bokser. To je bilo lice jednog prekaljenog šampiona, koji je prošao kroz sito i rešetio i doživeo sve što se može doživeti na bokserskom ringu. Obrva uopšte nije imao. Mesto njih stajali su ožiljci, jedan do drugoga, široki kao pečati. Nos mu je spljošten, prilepljen uz kožu, bez rskavica, s rascvetanim nozdrvama, izbušenim na nekoliko mesta. Ravno kao polovina rasečene lubenice to lice nosilo je tragove hiljade udaraca, zračilo je iskustvom stečenim na preko četiri stotine profesionalnih mečeva.

Sudija ih je pozvao i oni su se susreli na sredini ringa. Miloš je osetio sudijinu ruku na svojim leđima i jedva je razabirao reči od brujanja mase koja ih je opkoljavala.

– Borite se po pravilima. – govorio je sudija, – pokoravajte se mojim odlukama kad kažem „Brek!“ rastavite se odmah i ne primoravajte me da intervenišem. Opominjem vas da ćy kazniti svaki: nameran faul, svaku grubost...

Sudija je zatim pretstavio Riana. Podigao mu je desnu ruku uvis i objavio:

– Pol Rian, bivši prvak Francuske poluteške kategorije, sedamdeset i devet kilograma.

Prava bupa od oduševljenja grmela je u sali.

Uzvici se još nisu stišali a sudija je objavio ime drugog boksera:

– Mišel Kriše, poluteška kategorija, sedamdeset i devet kilograma.

Spontan pljesak odjeknuo je samo u onom delu sale gde su se nalazili Miloševi prijatelji. Tu i tamo tapšale su nečije ruke ali je sva pažnja još uvek bila poklonjena Rianu, ljubimcu publike.

Miloš je skinuo ogrtač i gazio po kalafonijumu u svom uglu, mrveći ga stopalama. Njegovo izvanredno razvijeno telo izmamilo je uzvik divljenja u prvim redovima oko ringa. Neki debeljko viknuo je svojim dubokim basom:

– Samo hrabro, momče!

Gaston je za to vreme pripremao sve što je potrebno za vreme odmora. Ruke su mu drhtale, a krupne graške znoja poigravale po čelu. Prvi put u svom životu Gaston je bio uzbuđen. On, koji je umeo u svakoj situaciji da sačuva hladnokrvnost, sada se očećao kao malodušni đak, koji ne zna lekciju i očekuje prekoračnog profesora. Pokušao je da uzme bočicu sa amonijakom iz ručne apoteke, da bi mu se našla pri ruci, ali su mu prsti toliko drhtali, da ju je ostavio gde je stajala jer se uplašio da mu ne ispadne i razbije ce!

– Pet stotina franaka Rianu ako pobedi!

Gaston se trgnuo kao ošinut bičem i brzo je okrenuo glavu. Ugledao je nedaleko od ringa Pjera Njuškala. Stajao je naslonjen na stub, s rukom ispruženom napred.

– Pseto pogano! – psovao je Gaston kroz zube.

Primamljiva nagrada, izrečena jasnim, jakim glasom, primljena je kod gledalaca s bučnim odobravanjem. Iz drugog dela sale odjeknuo je nov poklič:

– Ja dajem trista franaka Rianu, ako uspava bebu!

Ha, ha, ha! – treštala ie sala.

Jedan mladić progypao se napred između redova stolica, okrenuo se publici, podigao je ruku u kojoj je šuštalala novčanica i viknuo:

– Hiljadu franaka na Mišela Krišea!... Hajde ko sme!

U sali je zavladao potpuna tišina. Ponuda je došla neočekivano i prasnula je kao bomba. Mladić je stajao još uvok s rukom uzdignutom uvis i vitlao s novčanicom po vazduhu izazivajući navijače zvonkim glasom:

– Zar Rian više nema pristalica?.. Ako ih ima gde su?

Gastonovo lice ozarilo se od zadovoljstva. Da mu je mladić bio bliže priskočio bi mu i poljubio bi ga! Ova smela ponuda zagrejala mu je srce i vratila mu nadu. Gaston je našao opet svoj mir i izazivački je bludeo pogledom više uskomešalih glava, koje su se povijale levo i desno, skupljale u gomilu, razdvajale, okretale se čas ringu, čas mladiću koji je nudio opkladu

– Ja dajem hiljadu franaka na Riana!

Bio je to Pjer Njuškalo, koji se odvojio od stuba i prišao mladiću pružajući mu ruku u znak sklapanja opklade. Oduševljeni poklici sa svih strana pozdravili su Pjera koji se važno šepurio i odgovarao na mnogobrojne upadice.

Gaston je pratio tu scenu mrkim pogledom, stežući pesnice. Pjerova uloga bila mu je jasna. On je došao samo zato da onemogući Mišela. Škrgutao je zubima od besa...

– Trista franaka Krišeu ako pobedi!

Debeljko iz prvog reda nadjačao je žagor gomile svojim dubokim basom. Stotine očiju zadržale se na njemu. Debeljko je, međutim, prijateljski mahnuo rukom Mišelu i zavalio se udobno u fotelju.

Ovakve scene obična su pojava u Centralu pre svakog meča. Navijači uživaju da nagrađuju boksera koji im se sviđaju i objavljuju glasno sumu koju poklanjaju pobjedniku. Što je interesovanje veće za jedan meč, to su ovakvi pokloni mnogobrojniji, a kreću se obično od pedeset do hiljadu franaka. Na taj način navijači ispoljuju svoje simpatije prema pojedinim bokserima i daju im podstreka da se bore do konačne pobjede, požrtvovano i istrajno.

(Nastaviće se)